

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: Ing. J.K., zastoupeného JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem se sídlem Zlatnická 78/I, 339 01 Klatovy**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2009 č.j. DSH/14314/09,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou dne 4.2.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 2.12.2009 č.j. DSH/14314/09 a rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 4.9.2009 č.j. OD/7845/09/Ja a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

Rozhodnutím ze dne 2.12.2009 č.j. DSH/14314/09 Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 4.9.2009 č.j. OD/7845/09/Ja, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. j) a písm. l) zákona o přestupcích, a to v souvislosti s porušením § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. f), § 47 odst. 2 písm. a) a odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu a také v souvislosti s porušením § 16 odst. 2 zákona o opatřeních, za což mu na základě § 12 a § 22

odst. 4, 8 a 9 zákona o přestupcích byla uložena sankce pokuty ve výši 35.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

Opatření k předcházení a mírnění škod působených alkoholem a jinými návykovými látkami jsou upravena zákonem č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o opatřeních*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 51 zákona o přestupcích].

Rozhodnutím ze dne 4.9.2009 č.j. OD/7845/09/Ja Městský úřad Klatovy, odbor dopravy – dopravní úřad, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích 1) dle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a zároveň § 16 odst. 2 zákona o opatřeních, neboť dne 21.1.2009 kolem 17.30 hod. řídil vozidlo tov. značky Kia Ceed, SPZ X, po silnici I/27 ve směru Klatovy – Plzeň a po pozitivní dechové zkoušce se odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem; 2) dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, porušením § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť dne 21.1.2009 kolem 17.30 hod. řídil vozidlo tov. značky Kia Ceed, SPZ X, po silnici I/27 ve směru Klatovy – Plzeň a před benzínovou stanicí se nechoval ohleduplně a ukázněně a při odbočování na obec Točnick tuto přejel a následně vjel na travnatou plochu a narazil do dopravní značky B 2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“, čímž způsobil dopravní nehodu bez zranění osob se škodou na vozidlech a jiných věcech zřejmě nepřevyšující částku 100.000,- Kč; 3) dle § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, porušením § 47 odst. 2 písm. a) a odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť dne 21.1.2009 kolem 17.30 hod. řídil vozidlo tov. značky Kia Ceed, SPZ X, a po způsobení dopravní nehody uvedené v bodu 2 výroku tohoto rozhodnutí nezastavil vozidlo a neprodleně nenahlásil dopravní nehodu policistovi, neboť při ní došlo k poškození součásti pozemní komunikace, tedy dopravní značky B 2. Za tyto přestupky městský úřad uložil žalobci dle § 11 odst. 1 písm. b) a c) a § 22 odst. 4, 8 a 9 s přihlédnutím k § 12 odst. 1 a 2 přestupkového zákona pokutu v částce 35.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 16 měsíců.

V žalobě se brojí proti přestupkům uvedeným sub 1) a 3) výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaný správní orgán se k žalobě písemně vyjádřil dne 22.4.2010 pod č.j. DSH/5637/10.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Ve smyslu § 31 odst. 2 s.ř.s. ve věcech přestupků rozhoduje specializovaný samosoudce. Samosoudce přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náález ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. d) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví, a podle jehož odst. 1 písm. i) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) neprodleně nezastaví vozidlo [bod 1] nebo v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) neohlásí dopravní nehodu policistovi [bod 2] [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

Žalobce *sub I. a II.* žaloby brojí proti tomu, že byl uznán vinným přestupkem uvedeným pod bodem 1) prvoinstančního rozhodnutí.

– 2A –

Sub I. žaloby žalobce namítá, že v rámci správního řízení požadoval výslech soudních znalců, kteří ve věci vypracovávali znalecké posudky. Rozhodnutí o tom, které z navržených důkazů správní orgán provede, není věcí libovůle správního orgánu. Pokud některé z navržených důkazů správní orgán neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo. V daném případě takto ovšem postupováno nebylo. Správní orgán ve věci nechal vypracovat znalecký posudek, aniž by o zamýšleném ustanovení znalce či o ustanovení znalce jakýmkoliv způsobem žalobce vyrozuměl. V dané věci je pochybení správního orgánu o to závažnější, že správní orgán takto učinil ještě před zahájením předmětného správního řízení. Předmětný znalecký posudek, vyhotovený MUDr. Michalem Zeleným, Ph.D., je součástí správního spisu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí: „ale jelikož nebyl odvolatel uznán vinným ze spáchání přestupku, k jehož prokázání měl znalecký posudek sloužit, je tato námitka ve vztahu k výroku napadeného rozhodnutí irelevantní“. Tento názor žalovaného je v rozporu s obecně závaznými právními předpisy a se skutečným stavem věci. Prvoinstanční správní orgán ve výrokové části svého rozhodnutí uvádí, že žalobce měl pozitivní dechovou zkoušku, a to přesto, že příbraný soudní znalec MUDr. M. Zelený, Ph.D., ve svém znaleckém posudku sděluje, že měření dechovým analyzátozem nebylo provedeno správně, bylo provedeno pouze jednou, a tento znalec byl mj. správním orgánem vyzván, aby uvedl další skutečnosti, které považoval za nutné k objasnění dané věci. Správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – v rozporu s § 3 spr. ř. Správní orgány dále postupovaly v rozporu s § 51 odst. 1 a 2 a § 56 spr. ř.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že návrh žalobce na výslech znalců byl zamítnut, neboť bylo upuštěno od projednávání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona (výslech znalců byl již nepotřebný pro právní základ rozhodnutí). Jelikož dechová zkouška vyzněla u žalobce pozitivně a s výsledkem žalobce nesouhlasil, byl vyzván policistou k lékařskému vyšetření, což ovšem žalobce odmítl. Již před policejním orgánem dne 3.2.2009 sám žalobce tvrdil, že se měl vyšetření podrobit. Výtisk z tiskárny dechového analyzátoru (s hodnotou 2,32 promile) žalobce odmítl podepsat. Z provedeného dokazování bylo jednoznačně prokázáno, že po pozitivní dechové zkoušce se odmítl žalobce podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem. K ustanovení znalce MUDr. Zeleného, Ph.D., se vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4 dole a str. 5 nahoře). Žalobce neustále napadá, že měl být uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona – že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Řízení o tomto

přestupku bylo skutečně vedeno, ovšem na základě provedení dokazování (po svědeckých výpovědích) vyšlo najevo, že žalobce se dopustil přestupku odmítnutí podrobení se vyšetření dle zvláštního právního předpisu (viz § 16 odst. 2 zákona o opatřeních) – tedy lékařskému vyšetření.

K tomuto žalobnímu bodu soud konstatuje, že ve věci předmětného deliktu byl opatřením Policie ČR, Krajského ředitelství Policie ČR, územního odboru vnější služby Klatovy, dopravního inspektorátu, ze dne 2.3.2009, č.j. KRPP-34/DNKT-2009-RN-TČ, přibrán podle § 105 odst. 4 trestního řádu znalec MUDr. Pavel Mandys k podání znaleckého posudku z oboru soudní lékařství a usnesením Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 28.4.2009, č.j. OD/3643/09/Ja, byl ustanoven podle § 56 spr. ř. znalec MUDr. Michal Zelený, Ph.D., k vypracování znaleckého posudku rovněž z oboru soudní lékařství.

Z hlediska správního řízení je znalcem toliko ten, kdo jím byl ustanoven správním orgánem podle § 56 spr. ř. V přezkoumávané věci tedy nelze hovořit o znalcích, nýbrž jen o znalci (= MUDr. M. Zelený, Ph.D.). To, co MUDr. M. Zelený, Ph.D., vypracoval na základě ustanovení správním orgánem, je znalecký posudek, kdežto to, co podal MUDr. P. Mandys na základě přibrání Policií ČR, je z pohledu správního řízení pouze listinou.

Jsou-li splněny zákonné podmínky, lze zajišťovat důkazy ještě před zahájením správního řízení.

Soud souhlasí s tím, že správní orgán není důkazními návrhy účastníků řízení vázán, že však v případě, že je neprovede, je povinen zdůvodnit, proč se tak stalo.

V daném případě při ústním jednání před městským úřadem konaném dne 31.8.2009 žalobce navrhl „vyslechnout oba soudní znalce, kteří ve věci vypracovávali ZP“, a správní orgán se k tomuto návrhu vyjádřil tak, že vzhledem k tomu, že upustil od přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, žádost o výslech obou znalců zamítá, neboť ani jeden z posudků alkohol v krvi neprokazuje, a proto vzhledem k výpovědi policistů obvinil žalobce z přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona. V rozhodnutí o přestupku k tomu správní orgán prvního stupně uvedl, že jelikož upustil od přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, žádost o výslech obou znalců zamítá, neboť tyto jsou vzhledem k upuštění od přestupku jízdy pod vlivem nebo bezprostředně po požití alkoholu nepotřebné pro právní základ rozhodnutí. V rozhodnutí o odvolání k tomu odvolací správní orgán uvedl, že usnesení o ustanovení znalce MUDr. M. Zeleného, Ph.D., bylo vydáno ještě před zahájením přestupkového řízení, ale jelikož nebyl odvolatel uznán vinným z přestupku, k jehož prokázání měl znalecký posudek sloužit, je tato námitka ve vztahu k výroku napadeného rozhodnutí irelevantní. Nutno dodat, že určité úkony může správní orgán činit ještě před zahájením řízení. Zde by se jednalo o zajištění důkazu dle § 138 spr. ř. Znalecký posudek od znalce, který byl v rámci trestního řízení přibrán opatřením policejního orgánu se v rámci správního řízení posuzuje jako listinný důkaz, nikoli důkaz znaleckým posudkem dle § 56 spr. ř.

Výše uvedená vyjádření správních orgánů pokládá soud za dostatečné zdůvodnění toho, proč výslech obou soudních znalců, kteří ve věci vypracovávali znalecký posudek, nebyl správním orgánem proveden.

Soudu není zřejmo, proč by žalobcem citovaný názor žalovaného měl být v rozporu s obecně závaznými právními předpisy a se skutkovým stavem věci.

Soud se rovněž nemůže ztotožnit s názorem žalobce (odůvodněným toliko výše uvedeným), že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 spr. ř., jakož i v rozporu s § 51 odst. 1 a 2 a § 56 spr. ř.

K podmínkám výzvy podle zvláštního právního předpisu se odkazuje na bod 2B odůvodnění tohoto rozsudku.

– 2B –

Sub II. žaloby žalobce namítá, že je mu známa právní úprava platná od 1.1.2009. Brojí proti tomu, že by se měl odmítnout podrobit vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem. I přes akceptaci právního názoru vysloveného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2009, č.j. 6 As 40/2009-125, se žalobce domnívá, že v daném případě nebyl vyzván, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření. Žalobce byl vyzván k dechové zkoušce, která byla také analyzátořem alkoholu v dechu provedena. Poté, co s výsledky zjištěnými analyzátořem alkoholu v dechu nesouhlasil, mu bylo sděleno, že má možnost nechat si provést rozbor krve, ale že pro potřeby dalšího řízení postačuje provedená dechová zkouška. Takovéto jednání zasahujících policistů nelze dle žalobce charakterizovat jako kvalifikovanou výzvu k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ve smyslu zákona č. 379/2005 Sb. Z výpovědi zasahujících policistů není ani zřejmé, jakým způsobem měl být žalobce vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, správní orgán se ani nesnažil zjistit skutečný stav věci a na námitky žalobce ohledně tohoto nereagoval. Žalobce se domnívá, že k jeho tíži nelze použít to, že zákonodárce novelizací ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2009 Sb. provedenou zákonem č. 274/2008 Sb. nastolil situaci, kdy správními orgány i policií byl zastáván názor, že v případě, spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátořem alkoholu v dechu, odborné lékařské vyšetření se neprovede. Tak tomu bylo i v případě žalobce, který se měl dopustit m.j. přestupku spočívajícího v odmítnutí podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, kdy tento se ovšem dostačující dechové zkoušce provedené analyzátořem alkoholu v dechu podrobil a k subsidiárnímu lékařskému vyšetření nebyl žalobce kvalifikovaně vyzván. Názor o neexistenci povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření po provedení dechové zkoušky byl vůči žalobci prezentován i ze strany zasahujících policistů. Správní orgány vydaly svá rozhodnutí m.j. v rozporu s § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a s § 16 odst. 2 zákona o opatřeních. Správní orgány nedbaly, v rozporu s § 3 spr. ř., aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že k novelizaci § 16 odst. 2 zákona o opatřeních došlo s účinností od 1.1.2009. Žalobce byl vyzván k lékařskému vyšetření v den

dopravní nehody, tedy dne 21.1.2009. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o opatřeních stanovilo modalitu zjišťování, zda je osoba ovlivněna alkoholem, a určuje, za jakých podmínek se ten který způsob zjišťování použije. Novelizací nedošlo k ničemu jinému než ke změně okolností, za jakých policista realizuje výzvu k podrobení se vyšetření. Povinnost podrobit se výzvě je nadále v nezměněné podobě zakotvena v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a ten, kdo se přes výzvu odmítne vyšetření podrobit (žalobce nesouhlasil s naměřenou hodnotou alkoholu v dechu a odmítl lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu), se dopustí přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona. Skutečnost, že dle nové právní úpravy je v určitých případech dostačující provedení pouhé orientační dechové zkoušky, neznamená, že by jednání pachatele spočívající v odmítnutí podrobit se přes výzvu odbornému lékařskému vyšetření nebylo protiprávní. Z toho plyne, že žalobce se měl podrobit výzvě policisty (i po pozitivní dechové zkoušce, ač s výsledkem žalobce nesouhlasil). Že byla dána výzva policisty, bylo potvrzeno svědeckými výpověďmi. U výzvy postačuje, aby bylo z jejího obsahu jasné a zřetelné, co se po vyzývané osobě žádá. U žalobce šlo o zcela jasnou výzvu. Tvzení žalobce, že nebyl vůbec vyzván, a když byl, tak ne zřetelně, nemá oporu v provedeném dokazování.

K tomu soud konstatuje, že podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích (ve znění účinném od 1.7.2006 do 31.7.2011) se přestupku [proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích] dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu^{3f)} odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví [poznámka ^{3f)} odkazuje na zákon o silničním provozu].

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1.1.2009) je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu⁷⁾ ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem [poznámka ⁷⁾ odkazuje na zákon o opatřeních].

Podle § 16 odst. 2 zákona o opatřeních (ve znění účinném od 1.1.2009) orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

Podle § 16 odst. 4 zákona o opatřeních (ve znění účinném od 1.1.2009) vyzvat osobu podle odstavců 1 až 3 ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odstavce 2 a 3 je oprávněn příslušník Policie České republiky, příslušník Vojenské policie, příslušník Vězeňské služby České republiky, zaměstnavatel, její ošetřující lékař, strážník obecní policie nebo

osoby pověřené kontrolou osob, které vykonávají činnost, při níž by mohly ohrozit život nebo zdraví svoje anebo dalších osob nebo poškodit majetek.

V prvé řadě je nutno rozlišit skutek spočívající v řízení vozidla po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou je řidič ještě pod jeho vlivem, a skutek spočívající v odmítnutí podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl řidič ovlivněn alkoholem. Trestností řízení pod vlivem alkoholu je chráněna bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, trestností odmítnutí podrobit se vyšetření na ovlivnění alkoholem je primárně chráněna autorita správních orgánů jako předpoklad pořádku ve veřejné správě.

K naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích není podstatné, zda řidič vozidla byl nebo nebyl skutečně pod vlivem alkoholu (nebo jiné návykové látky), ale skutečnost, že z jeho strany došlo k odmítnutí podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem (nebo jinou návykovou látkou).

Ke specifikaci tohoto přestupku se Nejvyšší správní soud postavil takto: „... účelem zákona o přestupcích zde není trestat řízení motorového vozidla po požití alkoholu, ale zajistit potřebnou spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro řádné vyšetření případného jiného přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi.“ (rozsudek ze dne 12.8.2010, č.j. 1 As 38/2010-350, k dispozici na www.nssoud.cz).

S účinností od 1.7.2006 došlo novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 226/2006 Sb. k odpoutání se povinnosti podrobit se na výzvu vyšetření na ovlivnění alkoholem od pozitivního výsledku dechové zkoušky. Z toho plyne, že povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření byla vázána na pozitivní výsledek dechové zkoušky jen do 30.6.2006, uvedenou novelou byla tato podmínka ze zákona o silničním provozu odstraněna. Zdejší soud tu odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2009, č.j. 5 As 97/2008-73, k dispozici na www.nssoud.cz.

V daném případě :žalobce do úředního záznamu o podání vysvětlení dne 3.2.2009 uvedl, že hodnota, která byla naměřena přístrojem na kontrolu dechu, mu přišla natolik nesmyslná a nereálná, že se rozhodl odmítnout krevní zkoušku, neboť se obával manipulace se svým krevním vzorkem. Dnes si je vědom toho, že se měl podrobit odběru krve, neboť by se věc jistě vysvětlila.

Žalobce jako účastníka dopravní nehody zastavila v obci Točnick hlídka Policie ČR ve složení J.N. a R.K. Na místo zastavení žalobce dále přijela hlídka Policie ČR ve složení R.O. a R.T. a ve složení R.N. a R.Š. Policista R.K. podal dne 25.2.2009 do úředního záznamu vysvětlení, že vzal přístroj Dräger a vyzval řidiče K. k dechové zkoušce na alkohol. Této se řidič K. podrobil s výsledkem 2,32 promile alkoholu v dechu. Poté řidiče K. vyzval k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, které odmítl. Policista R.O. podal dne 25.2.2009 do úředního protokolu vysvětlení, že viděl a slyšel, jak p. K. vyzval řidiče K. k dechové zkoušce. Této se p. K. podrobil a R. O. se dozvěděl, že výsledek byl 2,32 promile alkoholu v dechu. Poté slyšel, jak p. K. vyzval řidiče k lékařskému vyšetření a odběru

krve/moči, které p. K. odmítl. Policista R.T. podal dne 25.2.2009 do úředního protokolu vysvětlení, že p. K. vyzval řidiče vozidla KIA k dechové zkoušce, které se podrobil. R. T. věděl, že výsledek dechové zkoušky byl 2,32 promile alkoholu v dechu. Poté viděl, jak p. K. vyzývá řidiče vozidla KIA k lékařskému vyšetření a odběru krve/moči, toto řidič vozidla KIA odmítl. Policista R.N. podal dne 25.9.2009 do úředního záznamu vysvětlení, že řidič K. byl vyzván k lékařskému vyšetření a odběru krve, které odmítl.

Při ústním jednání před správním orgánem dne 24.6.2009 žalobce uvedl, že policisté jej nevyzvali k lékařskému vyšetření. Policista R.K. jako svědek dne 3.8.2009 vypověděl, že si již nevzpomíná, kdo vyzval p. K. k lékařskému vyšetření; svědek ovšem potvrdil údaje v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 25.2.2009. Policista R.O. jako svědek dne 3.8.2009 vypověděl, že na ostatní okolnosti si již nepamatuje; svědek ovšem potvrdil údaje v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 25.2.2009. Policista R.N. jako svědek dne 31.8.2009 vypověděl, že ví určitě, že tohoto řidiče vyzývali k lékařskému vyšetření a toto odmítl s tím, že tato dechová zkouška je zbytečná a že v sobě žádný alkohol nemá; svědek rovněž potvrdil údaje v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 25.2.2009. Policista R.Š. jako svědek dne 31.8.2009 vypověděl, že pan K. lékařské vyšetření odmítl, ale svědek si již nepamatuje, z jakého důvodu to odmítl.

Ač tedy žalobce ve správním řízení popřel své původní přiznání, že odborné lékařské vyšetření odmítl, má soud – obdobně jako správní orgány – za to, že to, že byl k podrobení se takovému vyšetření vyzván a že navzdory této výzvě se vyšetření odmítl podrobit, je dostatečně prokázáno v zásadě shodnými vyjádřeními policistů R. K., R. O., R. N. a R. Š. Výzvu učiněnou policistou R. K. pokládá soud za výzvu podle zákona o silničním provozu k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření podle zákona o opatřeních. K výzvě byl důvod, výzva byla náležitá, žalobce vyzván byl a vyšetření odmítl; soud tudíž nedošel k přesvědčení o tom, že by se správní orgán ani nesnažil zjistit skutečný stav věci a že na námitky žalobce ohledně tohoto nereagoval.

Ve prospěch žalobce podle zdejšího soudu nijak nesvědčí ani názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 16.12.2009, č.j. 6 As 40/2009-125: *„Odpovědnost účastníka provozu na pozemních komunikacích za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (odmítnutí osoby přes výzvu podle zvláštního právního předpisu podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem či jinou návykovou látkou), nebyla nijak dotčena novelizací § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, provedenou zákonem č. 274/2008 Sb., tedy změnou podmínek, za nichž policista či jiná oprávněná osoba vyzve řidiče k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda řidič byl či nebyl ovlivněn alkoholem.“* (publikováno pod č. 2027/2010 Sb. NSS).

Námitka žalobce, že k jeho tíži nelze použít to, že zákonodárce nastolil situaci, kdy byl zastáván názor, že v případě, spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, odborné lékařské vyšetření se neprovede, je tu podle názoru soudu nepřipadná; v přezkoumávané věci totiž nejde o to, že by se policisté domnívali, že po dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu není

třeba provádět odborné lékařské vyšetření, jedná se zde naopak o to, že i na základě výsledku dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu došli k názoru, že je nutno řidiče vyzvat k tomu, aby se právě odbornému lékařskému vyšetření podrobil.

Vzhledem k uvedenému soud nesouhlasí s názorem žalobce, že správní orgány vydaly svá rozhodnutí v rozporu s § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a s § 16 odst. 2 zákona o opatřeních a že správní orgány nedbaly, v rozporu s § 3 spr. ř., aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

– 3 –

Žalobce *sub III.* žaloby brojí proti tomu, že byl uznán vinným přestupkem uvedeným pod bodem 3) prvoinstančního rozhodnutí.

Žalobce předně uvádí, že druhostupňový správní orgán se v rozporu se správním řádem nezabýval a žádným způsobem se nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že coby účastník řízení se k tomuto přestupku neměl možnost nikdy vyjádřit a nikdy nebyl seznámen s podezřením, že neprodleně nenahlásil dopravní nehodu policistovi, neboť při ní došlo k poškození součásti pozemní komunikace.

K tomu se žalovaný správní orgán vyjádřil tak, že již v oznámení o zahájení přestupkového řízení bylo žalobci kladeno za vinu mj. i podezření ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona – nezastavení vozidla po dopravní nehodě a nenahlášení nehody policistovi (když byla poškozena součást pozemní komunikace dopravní značka). K tomuto přestupku se žalobce vyjádřil již v rámci ústního jednání dne 24.6.2009 – žalobce sdělil, že si je vědom svého zavinění u přestupku spočívajícího v nezastavení vozidla po nehodě. Jednání žalobce bylo prokázáno jak komparací poškozených částí vozidla Kia Ceed, rz X, a dopravní značky (viz také fotodokumentace), tak svědeckými výpověďmi policistů (nehodu sledoval policista nprap. N. a prap. K.). Ve výroku rozhodnutí o přestupcích správního orgánu I. instance je v bodu 3) uvedeno, že tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že po způsobení dopravní nehody [v bodu 2) výroku] nezastavil vozidlo a neprodleně nenahlásil dopravní nehodu policistovi, neboť při ní došlo k poškození součásti pozemní komunikace (dopravní značky B2). Námitka žalobce je tedy v tomto bodě bezpředmětná.

K tomu soud konstatuje, že žalobce ve svém odvolání výše uvedenou námitku uplatnil a žalovaný správní orgán se s ní v rozhodnutí o odvolání nevypořádal.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 5.6.2009 pod č.j. OD/4845/09/Ja Městský úřad Klatovy, odbor dopravy – dopravní úřad, oznámil žalobci zahájení řízení mj. o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, a to porušením § 47 odst. 2 písm. a) a odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť nezastavil vozidlo po dopravní nehodě a dopravní nehodu neprodleně neohlásil vzhledem k poškození součásti pozemní komunikace policistovi. V tomto oznámení o zahájení řízení o přestupku byl žalobce poučen mj. o tom, že v průběhu nařízeného ústního jednání správní orgán provede dokazování, po jehož ukončení bude mít možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 spr. ř.), že má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a k důkazům o nich,

uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu (§ 73 odst. 2 přestupkového zákona) a že navrhnout důkazy a činit jiné návrhy lze po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, v řízení má právo vyjádřit své stanovisko (§ 36 odst. 1 a 2 spr. ř.). V protokolu o ústním jednání konaném dne 24.6.2009 se opětovně uvádí, že správní orgán obvinil žalobce z naplnění skutkové podstaty mj. přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, a to porušením § 47 odst. 2 písm. a) a odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť nezastavil vozidlo dopravní nehodě a dopravní nehodu neprodleně neohlásil vzhledem k poškození součásti pozemní komunikace policistovi. Žalobce jako obviněný z přestupku se k tomuto obvinění vyjádřil tak, že si je vědom svého zavinění u přestupku spočívajícího v nezastavení vozidla po dopravní nehodě, k neohlášení dopravní nehody policistovi se tu nijak nevyslovil. K tomu, že dopravní nehodu neprodleně neohlásil policistovi, se žalobce nevyjádřil ani při ústních jednáních konaných dne 3.8.2009 a 31.8.2009.

Jelikož žalobce jako obviněný z přestupku byl, jak vidno, opakovaně seznámen s obviněním, že dopravní nehodu neprodleně neohlásil vzhledem k poškození součásti pozemní komunikace policistovi, a byl řádně poučen o možnosti se k tomu v řízení o přestupcích vyjádřit, pak podle názoru soudu to, že se odvolací správní orgán s odvolací námitkou, že obviněný z přestupku se k tomu neměl možnost nikdy vyjádřit a nikdy nebyl s takovým podezřením seznámen, nevypořádal, představuje toliko takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. *a contrario*].

– 3A –

Sub III. žaloby se dále namítá, že je v rozporu se skutečným stavem věci i s obsahem spisového materiálu, že by žalobce neprodleně nenahlásil dopravní nehodu policistovi. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce způsobil dopravní nehodu 21.1.2009 kolem 17.30 hod. Poté hodlal z nejbližší telefonní budky ohlásit dopravní nehodu Policii ČR a přivolat její příslušníky. Příslušníci Policie ČR ovšem žalobce cca 50 m od veřejné telefonní budky zastavili a tento jim způsobení dopravní nehody ohlásil. Vzhledem k tomu, že dopravní nehoda se stala kolem 17.30 hod. a v 17.41 hod. se již žalobce podrobil dechové zkoušce, a to přístrojem, který na místo přivezla jiná hlídka Policie ČR, je zřejmé, že dopravní nehoda byla policistovi ohlášena neprodleně. Obecně závazný právní předpis nestanovuje způsob a formu ohlášení takovéto dopravní nehody policistovi (musí se tak stát ovšem neprodleně). V daném případě ovšem policisté byli fyzicky přítomni dopravní nehodě, žalobce o jejich přítomnosti nevěděl a poté, co jejich přítomnost mu byla seznatelná během jízdy k telefonní budce, kde chtěl žalobce neprodleně ohlásit dopravní nehodu, tento dopravní nehodu policistovi neprodleně ohlásil, i když tito policisté o této dopravní nehodě byli srozuměni na základě fyzické přítomnosti. Je znatelné, že není prokázáno, že by se žalobce měl dopustit přestupku dle § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona, porušením § 47 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť neprodleně neohlásil dopravní nehodu policistovi. Dle názoru žalobce správní orgány pochybily, jestliže uváděné jednání, jež mělo být v rozporu s § 47 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, kvalifikovali jako spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích.

Na to žalovaný správní orgán reagoval tak, že žalobce před policejním orgánem uvedl, že vše chtěl řešit přes pojišťovnu, po nehodě pokračoval po silnici a v obci Točnick byl předjet policejním vozidlem a předepsaným způsobem byl zastaven. Policisté, kteří nehodu slyšeli a viděli (od objektu s názvem Mazda), popsali jednání žalobce po nehodě – vozidlo jelo do obce Točnick (řidič nezastavil a pokračoval v jízdě) a zde jej stavěli. Z jednání žalobce není vůbec zřejmé, že by se nehodou jako takovou zabýval a chtěl ji hlásit, když byla poškozena součást pozemní komunikace. Po střetu s dopravní značkou pokračoval v jízdě na Točnick, kde byl staven policisty. Jako velmi úsměvné se žalovanému jeví to tvrzení žalobce, že nehodu oznámil policistům, kteří jej pronásledovali a pak stavěli v obci Točnick, a to tím, že jej stavěli. Nutno uvést, že nehodu mohl žalobce ohlásit ihned na čerpací stanici nebo, pokud měl mobilní telefon, tak tímto telefonem. Rovněž nemá oporu v provedeném dokazování to, že by se chtěl žalobce vrátit zpět k dopravní značce (tedy na místo dopravní nehody) – to ze spisové dokumentace není vůbec zřejmé.

K tomu soud uvádí, že žalobce své vozidlo po dopravní nehodě nezastavil a pokračoval v jízdě dále na Točnick. Hlídka Policie ČR ve složení nrap. J.N. a prap. R.K. začala vozidlo žalobce pronásledovat. Jeli za vozidlem ve směru na obec Točnick. Při jízdě vozidlo žalobce lehce kličkovalo, jezdilo zprava doleva, a proto je nemohli předjet dříve. Toto se policistům povedlo až v obci Točnick, kde ho předepsaným způsobem pomocí světelného nápisu STOP POLICIE a modrým výstražným světlem zastavili u kulturního domu. Uvedené skutečnosti uvedl prap. R. K. do úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 25.2.2009, č.j. KRPP-34/DNKT-2009-RN-TČ, údaje v tomto úředním záznamu potvrdil prap. R. K. ve své svědecké výpovědi při ústním jednání před městským úřadem konaném dne 3.8.2009. Tyto skutečnosti odpovídají i vysvětlení podanému dne 25.2.2009 nrap. J. N. a nejsou v rozporu s vysvětlením podaným dne 3.2.2009 žalobcem.

Povinnosti „neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi“ je třeba podle názoru soudu rozumět tak, že řidič musí nehodu ohlásit policistovi hned, jakmile je to možné. V řadě případů je to možné vzápětí po dopravní nehodě. V některých případech, kdy řidič je ve stavu, že není schopen nic ohlásit, nebo se přednostně a důvodně věnuje záchraně zraněných osob či majetkových hodnot, je to možné až po odpadnutí takové závažné překážky. Záleží tedy na okolnostech případu. V daném případě není z toho, co vyšlo ve správním řízení najevo, patrné, že by tu byla nějaká překážka, která by žalobci bránila vyrozumět policii vzápětí po dopravní nehodě. Měl neprodleně zastavit vozidlo a ohlásit nehodu policistům mobilním telefonem nebo z nedaleké čerpací stanice či restaurace (dojít tam pěšky a vrátit se zpět). Namísto toho žalobce pokračoval v jízdě a snažil se policistům uniknout. Teprve poté, co jej dohonili a zastavili, se k dopravní nehodě přiznal. Ač tedy od nehody do jejího doznání uplynula nepříliš dlouhá doba, soud se vzhledem k okolnostem tohoto případu rozhodně nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, že svou povinnost neprodleně ohlásit nehodu policistovi splnil.

Soud má tudíž za prokázané, že žalobce neprodleně neohlásil dopravní nehodu policistovi, ačkoli při ní došlo k poškození dopravní značky jako součásti pozemní komunikace podle zákona o pozemních komunikacích, čímž porušil povinnost stanovenou ustanovením 47 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 47 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu.

K další části tohoto žalobního bodu se odkazuje na bod 3C odůvodnění tohoto rozsudku.

– 3B –

Sub III. žaloby se dále namítá, že v dané věci není prokázané, že by po dopravní nehodě neprodleně nezastavil vozidlo a dopustil se tím přestupku porušením § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce dle tohoto ustanovení vozidlo neprodleně zastavil (jinak to ani vzhledem ke způsobu dopravní nehody nebylo možné). Po tomto krátkém zastavení zjistil, že technický stav vozidla umožňuje, aby dojel k nejbližší jemu seznatelné telefonní stanici a neprodleně ohlásil dopravní nehodu policistovi, jelikož při ní došlo k poškození dopravní značky, a poté se vrátil na místo dopravní nehody. Je v rozporu se skutečným stavem věci, že by žalobce po způsobení dopravní nehody nezastavil vozidlo, tak jak je mu kladeno za vinu, kdy správní orgán zcela v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu abstrahuje od té skutečnosti, že řidič má zákonnou povinnost zastavit vozidlo neprodleně. Skutečnost, že žalobce po způsobení dopravní nehody zastavil vozidlo, je ze spisového materiálu jednoznačně prokázána, jestli se tak ovšem nestalo neprodleně, tak tento skutek není ani žalobci ve výrokové části předmětného rozhodnutí kladen za vinu.

Na to žalovaný správní orgán reagoval tak, že ustanovení § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu [„Řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen neprodleně zastavit vozidlo.“] je projevem toho, že po dopravní nehodě by měla zůstat vozidla v konečné pozici, aby bylo možno místo nehody řádně prošetřit a zakreslit správně náčrtek místa dopravní nehody, zkrátka vše učinit pro to, aby nevznikla újma řádnému vyšetření dopravní nehody a zjištění skutkového stavu. Ovšem tím, že neprodleně žalobce své vozidlo nezastavil, dopustil se porušení této povinnosti.

K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že – jak již výše uvedeno – sám žalobce jako obviněný z přestupku při ústním jednání konaném dne 24.6.2009 doznal, že si je vědom svého zavinění u přestupku spočívajícího v nezastavení vozidla po dopravní nehodě. Ve shodě s tím se v úředním záznamu Policie ČR ze dne 21.1.2009, č.j. KRPP-5666-2/ČJ-2009-030414, praví, že řidič vozidla ani po nárazu nezastavil a s vozidlem dále pokračoval v jízdě. V úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 25.2.2009, č.j. KRPP-34/DNKT-2009-RN-TČ, policista prap. R.K. uvedl, že vozidlo KIA narazilo přední částí do dopravní značky, dále toto vozidlo nezastavilo a pokračovalo v jízdě dále na Točnick. Údaje v tomto úředním záznamu potvrdil prap. R. K. ve své svědecké výpovědi při ústním jednání konaném dne 3.8.2009.

Zákonnou dikcí „neprodleně zastavit vozidlo“ se podle názoru soudu rozumí vozidlo na místě bezodkladně zastavit a nechat stát. Řidič, který měl účast na dopravní nehodě, by této své povinnosti nedostál ani tehdy, kdyby sice vozidlo na místě neprodleně zastavil, ale vzápětí by s ním odjel pryč, a ani tehdy, kdyby sice vozidlo zastavil a nechal stát, ale až po předchozím ujíždění z místa nehody. Chtěl-li by žalobce skutečně neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi, mohl vozidlo v místě nehody neprodleně zastavit a nechat stát a Policii ČR vyrozumět mobilním telefonem nebo z nedaleké čerpací stanice či restaurace, kam jistě šlo dojít pěšky. Smysl zákonného ustanovení je přitom správně vysvětlen žalovaným správním orgánem.

Soud má tudíž za prokázané, že žalobce při dopravní nehodě neprodleně nezastavil vozidlo, čímž porušil povinnost stanovenou ustanovením 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

– 3C –

Ve vztahu k přestupku uvedenému pod bodem 3) prvoinstančního rozhodnutí je žaloba uzavřena tím, že svým postupem správní orgány porušily § 22 odst. 1 písm. j) přestupkového zákona a § 47 odst. 2 písm. a) a odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu a nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

K tomu soud konstatuje, že z důvodů výše uvedených se neztotožňuje s námitkou neadekvátního zjištění stavu věci. V daném případě však lze částečně přitakat námitce nesprávné právní kvalifikace (náležitě zjištěného skutkového stavu).

K dopravní nehodě došlo dne 21.1.2009.

Podle § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích (ve znění účinném od 1.1.2009 do 31.7.2011) se přestupku [proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích] dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě, při které byla způsobena na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí pouze hmotná škoda 100 000 Kč a nižší nebo při které došlo k poškození nebo zničení součásti nebo příslušenství pozemní komunikace, neprodleně nezastaví vozidlo a neprokáže totožnost navzájem včetně sdělení údajů o vozidle, nebo odmítne sepsat společný záznam o dopravní nehodě nebo nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody.

Z hlediska objektivní stránky se tedy přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích bylo možno v době od 1.1.2009 do 31.7.2011 dopustit mj. jednáním spočívajícím v neprodleném nezastavení vozidla [jímž je porušována povinnost stanovená v § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu], ne však jednáním spočívajícím v neprodleném neohlášení dopravní nehody policistovi [jímž je porušována povinnost stanovená v § 47 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 47 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu].

Na rozdíl od právní úpravy účinné do 31.12.2008 tak podle názoru soudu mělo být pro dobu od 1.1.2009 do 31.7.2011 v daném případě porušení povinnosti neprodleně zastavit vozidlo kvalifikováno jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích, kdežto porušení povinnosti neprodleně ohlásit dopravní nehodu policistovi jako (další) přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, jehož se dopustil ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), porušil zvláštní právní předpis [= zákon o silničním provozu].

I toto pochybení správních orgánů ovšem podle názoru soudu představuje toliko takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. *a contrario*]. A kdyby snadno ano, pak nutno odkázat na to, že v podané žalobě zcela absentuje tvrzení (natož doložení) toho, že zrovna v tomto ohledu byl žalobce postupem správního orgánu či jeho rozhodnutím zkrácen na svých právech [§ 65 odst. 1 a 2 s.ř.s.].

Lze tudíž shrnout, že žádný žalobní bod nebyl shledán důvodným.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Jak žalobce, tak žalovaný správní orgán souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

Podle právní úpravy účinné do 31.12.2011 se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Podle právní úpravy účinné od 1.1.2012 se kasační stížnost podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 20. prosince 2011

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková